

РЕШЕНИЕ

№ 212

гр. Пловдив, 06.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XVII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Таня Б. Георгиева

при участието на секретаря Ваня Б. Казакова
като разгледа докладваното от Таня Б. Георгиева Търговско дело № 20215300900444 по описа за 2021 година

Иск с правна квалификация чл.535 ТЗ, предявен по реда на чл.422 ГПК.

Производството е образувано по искова молба от „ВЕТО ТУЛИНГ” ЕООД – гр.Карлово, ЕИК205801242 с която са предявени по реда на чл.422 ГПК обективно съединени иски да бъде признато за установено, че ответникът Д. Н. Б., ЕГН ***** от гр.К. му дължи сумата от 53 182,10 лв., ведно със законната лихва, начиная от 19.01.2021г до окончателното изплащане на сумата, представляваща дължима главница по запис на заповед за сумата от 53682,10лв, издаден на 10.04.2012г с падеж 10.04.2015г, както и сумата от 16 205,77 лв. законна лихва за забава за периода 15.01.2018 г. – 15.01.2021 г., за които суми е издадена Заповед № 51 от 21.01.2021г за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК по ч.гр.д.№ 86/2021г по описа на РС – Карлово, II гр.с.

Твърди се в исковата молба, че ищецът разполага с редовен от външна страна запис на заповед, издаден на 10.04.2012 г. от ответника в полза на „ВЕТО 2011” ЕООД за сумата от 53 682,10 лв., което вземане му е прехвърлено с договор за цесия от 15.04.2020г, към който момент

наименованието на ищеца е било „АУТО ПЛЮС 1 ” ЕООД. Ответникът бил уведомен за извършената цесия на 04.05.2020г. Въпреки настъпването на падежа по заповедта, задължението не било платено от ответника, а на 09.06.2020г заплатил само сумата от 500лв, в резултат на което остатъкът от дължимата сума бил в размер на 53 182,10лв. Поради това ищецът подал заявление по чл.417 ГПК пред РС – Карлово и по образуваното ч.гр.д.№ 46/2021 г. по описа на същия съд била издадена Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 ГПК за главницата от 53 182,10лв. и за обезщетение за забавено плащане от 16 205,77 лв. Тъй като ответникът подал възражение срещу заповедта, ищецът е предявил настоящите иски за установяване на вземанията по заповедта.

В отговор на исковата молба, подаден в срока по чл.367, ал.2 ГПК, ответникът оспорва твърденията да е подписвал записа на заповед, такъв да му е предявяван и да е признавал вземането, поради което счита, че не дължи сумата по него, ведно с претендираната лихва. Възразява, че записът на заповед не съдържа изискуемите от закона реквизити – от съдържанието му не можело да се установи за каква сума е издаден, като от словесното изписване не можело да се направи ясен и недвусмислен извод за нейния размер. Твърди, че не е бил уведомен за цесията и оспорва да е подписвал разписката за получаване на уведомлението. Оспорва да е извършил плащането на сумата от 500лв и да е подписвал приходен ордер за същата. Заявява, че не е подписвал нито един от цитираните в исковата молба документи. На следващо място прави възражение за изтекла погасителна давност на вземането по записа на заповед, падежът на който е 10.04.2015г, а заявлението пред районния съд е подадено на 19.01.2021г, след като тригодишната давност вече е била изтекла.

В подадената допълнителна искова молба ищецът поддържа изложените по-рано твърдения и оспорва направените от ответника възражения.

С подадения допълнителен отговор ответникът поддържа вече заявените по делото възражения.

Страните са ангажирали доказателства. Претендират направените по делото разноси.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в

тяхната съвкупност и взе предвид становищата, доводите и възраженията на страните, прие следното:

Приложено е ч.г.д.№ 86/2021 г. по описа на РС Карлово, от което се установява, че по заявление на ищеца е издадена Заповед № 51/21.01.2021 г. за незабавно изпълнение и изпълнителен лист по реда на чл.417 и чл.418 от ГПК въз основа на документ- запис на заповед от 10.04.2012 г., срещу ответника за сумата от 53 182,10 лв. , сумата от 16 205,77 лв. обезщетение за забава за периода 15.01.2018 г.- 15.01.2021 г. и разноски от 1386,68 лв. внесена ДТ и 1580,82 лв. адвокатско възнаграждение. Срещу заповедта ответникът е подал възражение в срока по чл.414 ГПК. Исковата молба, по която е образувано настоящото производство, е депозирана от заявителя в срока по чл.415 ГПК. Изложеното сочи, че предявеният установителен иск е допустим.

Съобразно изложените в исковата молба твърдения и формулираното въз основа на тях искане, предявеният иск е по чл.422 от ГПК с материалноправно основание чл.79, ал.1от ЗЗД, във вр.чл.535 ТЗ и чл.86 от ЗЗД.

Приложен е по заповедното производство в оригинал Запис на заповед от 10.04.2012 г., според който ответникът безусловно се е задължил да плати на поемателя «ВЕТО 2011» ЕООД сумата от 53682,10 лв. Падеж на плащане е посочена дата 10.04.2015 г. Така представеният документ съставлява запис на заповед по смисъла на чл.535 от ТЗ и съдържа всички задължителни реквизити за действителност като такъв, предвидени в казаната разпоредба- наименованието «запис на заповед» в текста на документа, безусловно обещание да се плати определена сума пари, името на лицето, на която трябва да се плати, дата и място на издаване и подпис на издателя.

В откритото производство по чл.193 ГПК относно истинността на документа са изслушани еднолична и разширена СГЕ, изпълнена от три вещи лица. По отношение на авторството на положените в записа на заповед подписи от името на ответника всички вещи лица са категорични в заключението, че същите са изпълнени от посоченото за техен автор лице. Следователно истинността на документа не е опровергана и въз основа на него съдът приема, че ответникът е поел валидно менителнично задължение въз основа на процесния запис на заповед.

Вземането по запис на заповед е прехвърлено от поемателя на «АУТО ПЛЮС 1» ЕООД с ЕИК 205801242/ със сегашно наименование «ВЕТО ТУЛИНГ» ЕООД/ с Договор за цесия от 15.04.2020 г., представен по делото и неоспорен от ответника. За установяване на факта на уведомяване на длъжника съгласно чл.99, ал.4 ЗЗД за осъществяването на прехвърляне ищецът се позовава на уведомително писмо, връчено на ответника на 04.05.2020 г. Подписът, положен от името на Б. в посочения документ също е бил предмет на изследване в изготвените по делото СГЕ. Според заключението на в.л.С., този подпис не е изпълнен от лицето, а според вещите лица по тройната експертиза- подписът е с автор ответника. Съдът възприема заключението на разширената експертиза като неоспорена от страните, в т.ч. е от ответника и подробно обоснована. Въз основа на нея следва да се приеме, че ответникът е бил уведомен за цесията на посочената в документа дата. Последното обстоятелство се явява без значение за материалноправната легитимация на ищеца като вискател по цесията, тъй като длъжникът може да бъде уведомен и в хода на делото. По-ранното уведомяване би имало значение в случай, че се твърди извършено плащане в полза на цедента, каквито твърдения по делото липсват.

Доколкото се установи съществуването на претендираното вземане, следва да се разгледа повдигнатото от ответника възражение за изтекла погасителна давност на правото на иск. Съдът намира възражението за основателно. Падежът на плащане според ценната книга е фиксиран на 11.04.2015 г., считано от когато е започнала да тече и специалната менителнична погасителна давност по чл.531, ал.1, във вр.чл.537 ТЗ, която е изтекла 11.04.2018 г., без да е била прекъсвана. Искът по чл.422 ГПК се счита предявен на 19.01.2021 г./ датата на подаване на заявлението по чл.417 ГПК/, т.е. след изтичане на тригодишния срок по казаната разпоредба.

Неоснователно е насрещното възражение на ищеца, че давностният срок е бил прекъснат на осн.чл.116, б.»а» ЗЗД с признанието на длъжника, обективизирано в уведомлението за цесията. Независимо от неопроверганото авторство на изявлението, съдържащо признание на вземането / предвид заключението на тройната СГЕ, която се кредитира по изложените по-горе съображения/, това признание не е било годно да породи правните последици по чл.116 ЗЗД, тъй като е направено на 04.05.2020 г. след изтичане на срока и

погасяване на правото на иск по давност. След като срокът вече е изтекъл, същият не може да бъде прекъснат, включително и с признание на вземането. След изтичането на давността е възможен отказ от последиците ѝ / чл.113 ЗЗД/, но в случая ответникът не е направил такъв отказ. Същото се отнася и до направеното частично плащане на 09.06.2020 г. на сума в размер на 500 лв., която, освен че е извършено след погасяване на вземането по давност, не би могло да прекъсне давностния срок за остатъка от вземането . Следователно предявеният иск е погасен по давност и на това основание ще се отхвърли.

Отхвърлянето на главния иск води до отхвърляне и на акцесорния такъв по чл.86 ЗЗД.

При този изход на спора и на осн.чл.78, ал.3 ГПК на ответника следва да присъдят направените деловодни разноски, които се констатираха в размер на 3000 лв. платено адвокатско възнаграждение и 150 лв. депозит за вещо лице. Възражението по чл.78, ал.5 ГПК за прекомерност на възнаграждението е неоснователно, тъй като платеното такова не надвишава значително минимума от 2500 лв., определен съгласно чл.7, ал.1, т.4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „ВЕТО ТУЛИНГ” ЕООД със седалище и адрес на управление гр.Карлово, ул.Генерал Карцов № 20, ет.1, офис 2, ЕИК 205801242 обективно съединени иски да бъде признато за установено , че ответникът Д. Н. Б., ЕГН ***** от гр.К., ул.** № **, ет*, ап.* му дължи сумата от 53 182,10 лв., ведно със законната лихва, начиная от 19.01.2021г до окончателното изплащане на сумата, представляваща дължима главница по запис на заповед за сумата от 53682,10лв, издаден на 10.04.2012г с падеж 10.04.2015г, както и сумата от 16 205,77 лв. законна лихва за забава за периода 15.01.2018 г. – 15.01.2021 г., за които суми е издадена Заповед № 51 от 21.01.2021г за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК по ч.гр.д.№ 86/2021г по описа на РС – Карлово, II гр.с.

ОСЪЖДА „ВЕТО ТУЛИНГ” ЕООД със седалище и адрес на управление гр.Карлово, ул.Генерал Карцов № 20, ет.1, офис 2, ЕИК 205801242 да заплати на Д. Н. Б., ЕГН ***** от гр.К., ул.** № *, ет.*, ап.* сумата от 3150 лв. деловодни разноси.

Решението подлежи на обжалване пред ПАС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пловдив: _____